

Fontanelli nyeglén vállat ránt
mikor rátör a csőcselék
fáklyákkal ahogy kell amint írva van
vagyok aki vagyok mondhatná
de nem mondja eszébe sem jut
csak a ragacsos tükörsima mosoly
az világít arcán
nincs olyan isteni fény
amit árnyék felfalni ne tudna talán

és vetkőztetik vonszolják a város porlepte útjain
keresztül a saját hálójába hullott pókot
nincs angyal kinek szárnya metszhetné
oldalról ráhúznak leköpi
mit gondolhat most Fontanelli

de nem gondol
nem gondolkodik magán
a földet nézi amin húzzák
mézédes szavakat talán
magában sugdos
beszélhetetlen dolgokat

Kiss Ottó

Lebontják a házunk

Lebontják a házunk,
látod, apa,
már csak a falak állnak.

Az volt a szobám, nézd,
és mi vagyunk
azok az árnyak.

Ott volt az ágyam,
ott tanultam járni,
ott nevelkedtem.

Apa, állj most
ide mellém,
és fogd meg a kezem.

Látod, most dől le a fal,
most borul le
az emlék.

Tudod, apa, ide
még most is
hazamennék.

Kapu az égre

Éjjel olyan helyen jártam,
ahol még sosem: dombtetőn,
ahol egy viskót
a magas kerítés körbeölel.
Kaput nem találtam,
csak felettem nyílt szabad tér
(tenyérnyi otthon az,
ahol a föld
a kerítéssel véget ér).
Az ég viszont közel volt,
ám mégsem elég közel:
hiába próbáltam,
az eget nem értem el.

